■ **Alarmes disparades.** L'altre dia llegíem que volen reconvertir el Centre d'Art Santa Mònica en "un CCCB d'Esquerra Republicana". La sospita que podríem perdre un espai, gairebé l'únic, destinat a la visualització de l'art emergent ha encès totes les alarmes.

■ **Tres palaus i un centre.** Fem una mirada a l'eix Rambla / passeig de Gràcia, la columna vertebral de la Barcelona centre, però també una de les rutes turístiques urbanes més transitades del món. El resultat són una sèrie d'equipaments culturals, perfectament situats per captar l'atenció de públic, local i forà. De dalt a baix: Palau Robert, Palau Moja, Palau de la Virreina (a la foto) i el ja esmentat Centre d'Art Santa Mònica.

■ **Imatge contraproduent.** La sensació general que ens provoquen és de desgavell, programacions incoherents, no saber què ens trobarem quan hi anem, qualitat irregular del que s'hi exposa, etcètera. Si preguntem als barcelonins què hi passa en aquests llocs, la resposta és confusa, dubtosa i la majoria de les vegades de pur desconeixement. No deu ser que quan millor situats estan els equipaments menys sabem què fer amb ells? Ens podem permetre perdre l'oportunitat geoestratègica d'aquests centres públics? Ens sobren tants espais de visualització de la nostra creació com per malaguanyar tants metres quadrats a tocar de les avingudes mes passejades de la ciutat? Definitivament, no. Cal un pla global que aplegui tots aquests espais, que creï una xarxa que pot estendre's a d'altres.

■ **Un cop d'ull.** No serem nosaltres els ens que traguem la solució de la màniga, seria frívol i de ben segur ineficaç. Tanmateix, fem-hi un cop d'ull:

Palau Robert. A la seva web hi diu: "Té per missió facilitar al ciutadà les informacions necessàries per conèixer el territori", però hi podrem trobar des d'exposicions de figures nostrades com Santiago Rusiñol a mostres de ciència comissariades per l'home del temps.

Palau Moja. Poca cosa en sabem més enllà de l'exposició dels *papers de Salamanca*, tot i estar en una de les zones més visitades de la ciutat.

Palau de la Virreina. Té un espai de temàtica fotogràfica i unes sales que sota la direcció d'Iván de la Nuez, "s'erigeixen en plataforma de difusió de l'art contemporani i de projecció de nous artistes". Es així de vegades, però també hi hem trobat homenatges a personatges il·lustres de la ciutat, i reflexions socials o polítiques. Res a dir, és de llarg el més interessant, tanmateix, una línia de continuïtat seria desitjable.

Art

Claret Serrahima
Òscar Guayabero

Al final de la Rambla

Ferran Barenblit és al capdavant del Centre d'Art Santa Mònica (CASM), amb una programació centrada en autors emergents. Com tota aposta, pot ser discutida, però del que no hi ha dubte és de la manca de mitjans per comunicar les seves activitats. Si bé un cercle *arty* ha fet del CASM casa seva, per al gruix dels que ens apropem a l'art, ha passat del tot desapercebut. Per tant, es fa difícil valorar la programació de Barenblit. Tampoc sa-bem si és el millor professional, no ens toca a nosaltres jutjar-ho, però, en tot cas, un repàs a la programació deixa entreveure una línia transversal, si més no, suggerent. Des d'arquitectura fins a art sonor, del disseny de *toys* a *performances* a mig camí de la ciència i l'art. Cal destacar la mostra col·lectiva que resumia la tasca del centre del darrers anys: *Pensa, Piensa, Think*, comissariada per M. Badia, J. Fabricius, F. Montornés i el mateix Barenblit. Podem posar en dubte el programa, però no el model. A Barcelona cal una *kunsthalle* orientada a l'art emergent.

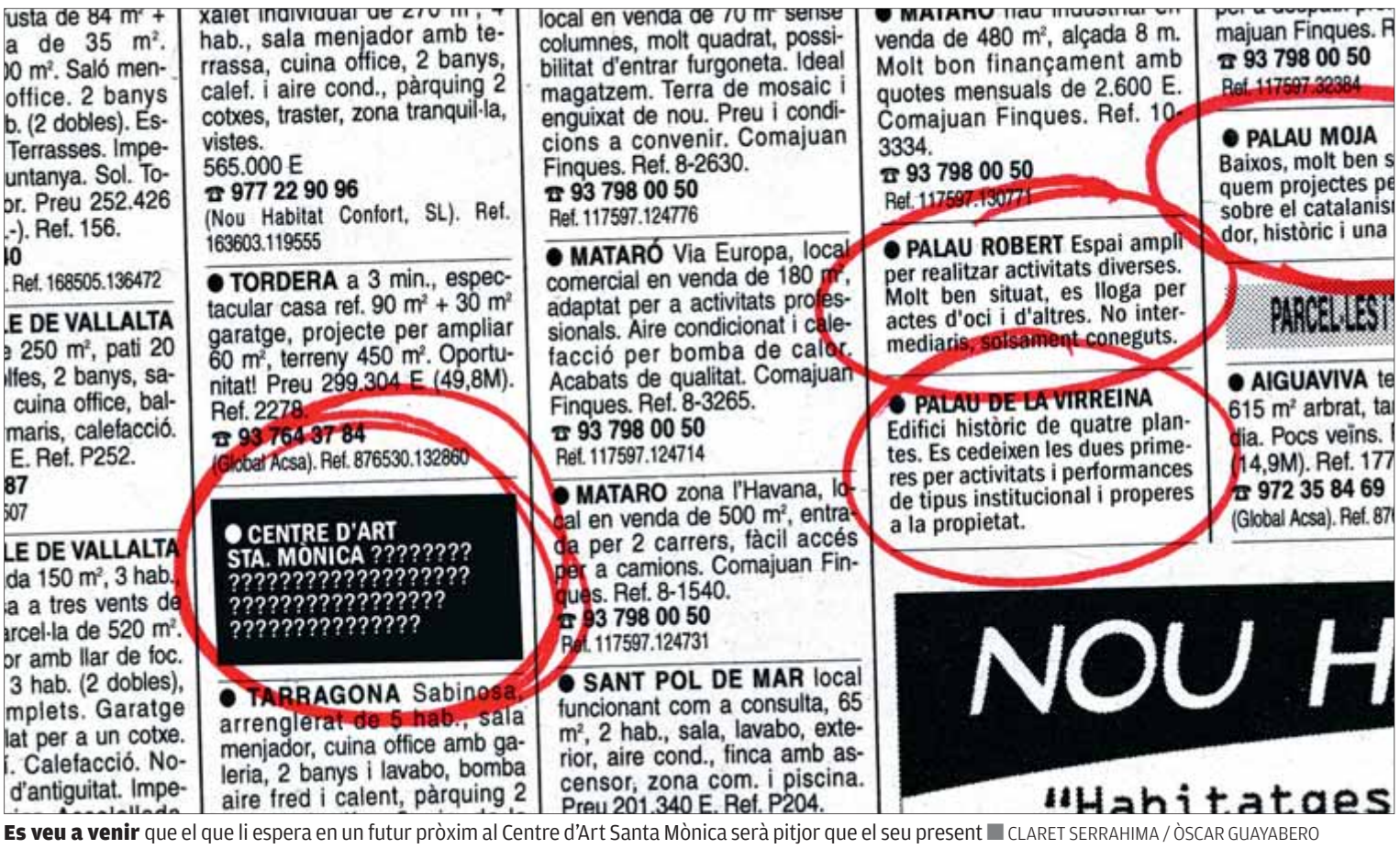

Es veu a venir que el que li espera en un futur pròxim al Centre d'Art Santa Mònica serà pitjor que el seu present ■ CLARET SERRAHIMA / ÒSCAR GUAYABERO

Fàbriques de la Creació

En aquest moment s'està activant el pla anomenat Fàbriques de la Creació. No entrarem a valorar-lo en profunditat. Alguns hem viscut massa de prop el conflicte a Can Ricart per confiar-hi d'entrada, però en tot cas és de suposar que aquests espais ajudaran a fer emergir noves generacions de creadors. Benvinguts, i encara més si els estaments públics no cauen en la temptació de tutoritzar-los en excés.

Bé, i on se suposa que aquests nous autors mostraran les seves peces? Tenim el MNAC per a l'art del passat històric, el Macba per al passat proper, i per al del present o per al del futur immediat? El CASM podria ser el que l'ICA ha sigut per a Londres o el Palais de Tokyo per a París.

Alhora, és una magnifica plataforma per a la internacionalització dels nostres autors. No aconseguirem crear expectatives de futur finançant costoses exposicions del passat, per més glamur que suposi fer-se fotos amb Lou Reed. En canvi, sense gastar un euro de més, tenim un aparador privilegiat a la nostra ciutat, avui ja la més visitada d'Europa. Aprofitem-lo. Si aconseguim captar l'atenció dels que passegen per davant, dels que mengen a la terrassa del mateix centre, potser s'enduran de Catalunya alguna imatge més que la Sagrada Família en obres. O potser ja és això el que vol el departament de Cultura? Quan llegim Rosario Fontova, que ens diu que "s'ha arribat a considerar un lloc idoni per explicar Catalunya en termes d'identitat nacional i per convertir-se en el lloc on divulgar culturalment l'ideari dels republicans", els dubtes sobre el que ara tenim al CASM s'esvaeixen perquè ja es veu que el que vindrà serà pitjor. No es pot posar la cultura al servei d'un ideari, perquè llavors el que fem és escollir aquells autors que ens ajuden a crear el discurs que volem i termes com *qualitat*, *innovació*, *risc*, etcètera, passen a un segon pla.

La identitat de Catalunya és el risc per la innovació, la creativitat i la qualitat, sigui intel·lectual, matèrica o tècnica

De fet, la identitat de Catalunya és precisament aquesta, el risc per la innovació, la creativitat i la recerca de qualitat, sigui intel·lectual, matèrica o tècnica. El que avui s'exposa al final de la Rambla demà potser serà al Macba i demà passat al MNAC. Tant de bo sigui per la seva qualitat i no per la seva bandera. ■